

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžf/69/2016
Identifikačné číslo spisu: 6015201598
Dátum vydania rozhodnutia: 01.12.2016
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:6015201598.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: T. Q. W., IČO: 36 294 454, občan Slovenskej republiky, s adresou XXX XX A. Č.. XXX, zast.: agner & partners, s.r.o., IČO: 36 722 758, advokátske spoločenstvo so sídlom Špitálska č. 10, 811 08 Bratislava, P.O.BOX 4, 814 99 Bratislava, proti žalovanej: Regulačná rada Úradu pre reguláciu sieťových odvetví so sídlom Bajkalská č. 27, 820 07 Bratislava, zast.: JUDr. Milošom Kvasňovským, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Dunajská č. 32, 811 08 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 09. marca 2016 č.k. 23S/195/2015 - 75, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 09. marca 2016 č.k. 23S/195/2015 - 75 p o t v r d z u j e .

Žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov odvolacieho konania z titulu právneho zastúpenia vo výške 181,90 €.

Odôvodnenie

I.

Konanie na regulačnom orgáne

1. Rozhodnutím č. 17/25158/15/RR z 28.09.2015 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - č.l. 10) žalovaná ako odvolací orgán v cenovom konaní podľa § 8 ods. 3 zákona č. 276/2001 Z.z. o regulácii v sieťových odvetviach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 276/2001 Z.z.“) v spojení s § 42 ods. 4 prvá veta a § 45 ods. 1 prvá a druhá veta zákona č. 250/2012 Z.z. o regulácii v sieťových odvetviach postupom podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) potvrdila odvolaním napadnuté rozhodnutie Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 2443/2013/E-OZ z 29.05.2015 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“, resp. „prvostupňový orgán“) a odvolanie žalobcu zamietla.

Podľa § 8 ods. 3 zákona č. 276/2001 Z.z. v znení relevantnom pre prejednávanú vec Rada pre reguláciu rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu úradu vydanému v konaní v prvom stupni podľa § 5 ods. 1 písm. e), g), j), k), cc), dd) a kk) a o odvolaní proti rozhodnutiu úradu vydanému v prvom stupni podľa § 12 ods. 6.

Podľa § 42 ods. 4 prvá veta zák. č. 250/2012 Z.z. v citovanom znení Rada pre reguláciu podľa doterajšieho predpisu je radou podľa tohto zákona.

Podľa § 45 ods. 1 prvá a druhá veta zák. č. 250/2012 Z.z. v citovanom znení konania začaté a právoplatne neukončené podľa doterajšieho predpisu sa dokončia podľa doterajšieho predpisu, ak ďalej nie je ustanovené inak. Odvolacím orgánom pre konania podľa prvej vety, okrem konania o uložení pokuty, je rada.

2. Žalovaná napadnuté rozhodnutie odôvodnila tým, že rovnako ako prvostupňový orgán v cenovom konaní o schválenie ceny elektriny pre stanovenie doplatku pre rok 2013 (ďalej na účely rozsudku tiež „doplatok ceny“), aj žalovaná určila v zmysle § 2 ods. 3 písm. e) zákona č. 309/2009 Z.z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 309/2009 Z.z.“) dátum uvedenia povoľovacím konaní dotknutej prevádzkarne na výrobu elektriny do prevádzky až na deň 02.07.2012.

Tiež zdôraznila, že túto skutočnosť svojím podpisom v bode 13. protokolu o funkčnej skúške pripojenia zariadenia výrobcu elektriny do sústavy SSE-D (na účely rozsudku tiež „protokol“) potvrdil pracovník spoločnosti Stredoslovenskej energetiky - Distribúcia, a.s., Žilina (na účely rozsudku tiež „spoločnosť SSE-D“), pán riaditeľ sekcie T.. M. M..

Podľa § 2 ods. 3 písm. e) zák. č. 309/2009 Z.z. v citovanom znení na účely tohto zákona sa všeobecne rozumie časom uvedenia zariadenia výrobcu elektriny do prevádzky dátum, kedy bolo na základe kolaudačného rozhodnutia povolené užívanie zariadenia výrobcu elektriny alebo kedy bola úspešne vykonaná funkčná skúška pripojenia zariadenia výrobcu elektriny do sústavy (ďalej len "funkčná skúška") podľa toho, ktorý dátum nastane neskôr.

3. Podľa žalovanej na účely aplikácie hore uvedeného ustanovenia § 2 ods. 3 písm. e) zák. č. 309/2009 Z.z. je záväzným dátum podpísania dokumentu, ktorý osvedčuje skutočnosť, ktorá nastala, t.j. platnosť protokolu, nie samotný fyzický výkon vykonania funkčných skúšok, a to aj v zmysle verejne dostupného usmernenia vydaného spoločnosťou SSE-D (najmä str. 18 napadnutého rozhodnutia).

Tým sa žalovaná mala vysporiadať s námietkami žalobcu, ktorý oproti schválenej pevnej cene elektriny pre stanovenie doplatku vo výške 119,11 €/MWh podľa § 11a ods. 1 písm. b) vyhlášky Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 225/2011 Z.z., ktorou sa ustanovuje cenová regulácia v elektroenergetike (ďalej na účely rozsudku len „vyhl. č. 225/2011 Z.z.“) požadoval, aby mu žalovaná pre rok 2013 naopak schválila pevnú cenu elektriny pre stanovenie vyššie uvedeného doplatku vo výške 194,54 €/MWh podľa § 11 ods. 1 písm. b) citovanej vyhlášky.

4. K povinnosti uloženej žalovanej prostredníctvom zrušujúceho rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/301/2013-55 zo dňa 04. júna 2014, podľa ktorého: „Úlohou žalovaného v ďalšom konaní bude skompletizovať administratívny spis tak, aby jeho súčasťou boli prevádzkový poriadok upravujúci spôsob a podmienky vykonania posudzovanej funkčnej skúšky pripojenia zariadenia výrobcu elektriny do sústavy SSE-D, následne musí vyhodnotiť ustanovenia prevádzkového poriadku upravujúce spôsob a podmienky vykonania funkčnej skúšky vo väzbe na ustanovenia § 2 ods. 3 písm. e) zákona č. 309/2009 Z.z., v ktorom zákonodarca definuje časový moment uvedenia zariadenia výrobcu elektriny do prevádzky. Žalovaný vydá nové rozhodnutie a svoje rozhodnutie riadne zdôvodní.“, žalovaná poukázala (str. 12 a 13 napadnutého rozhodnutia) na stanovisko spoločnosti SSE-D z 09.10.2014, ktorý sa skladá z častí I. až V.

V citovanom stanovisku uvedená spoločnosť zdôraznila, že začiatkom roku 2012 vypracovala a

zverejnila na svojom webovom sídle vzorový protokol o vykonaní funkčnej skúšky, ktorý v bode 13 jasne ustanovoval, ktorým momentom nastáva platnosť protokolu s dôvetkom, že bez podpisu riaditeľa Asset Managementu je protokol neplatný. Následne tento protokol bol zahrnutý do prevádzkového poriadku spoločnosti SSE-D, ktorý bol prvostupňovému orgánu predložený dňa 30.10.2012 a následne schválený rozhodnutím prvostupňového orgánu č. 0003/2013/E-PP z 24. marca 2013.

5. Navyše správnosť postupu prvostupňového orgánu pri určení pevnej ceny elektriny pre stanovenie doplatku pre rok 2013 vyrobenej zo slnečnej energie v zariadení žalobcu má podľa žalovanej podporovať aj odôvodnenie napríklad rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 20S/76/2013-65 z 01.04.2014, ktorý rozhodoval v obdobnej veci žalovanej (stanovenie doplatku ceny) a bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej na účely rozsudku len „Najvyšší súd“) sp.zn. 2Sžf/42/2014 z 24.09.2014.

Tiež obdobné závery boli vyslovené aj v rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 21S/79/2013-76 z 05.03.2014, ktorý bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu sp.zn. 3Sžf/43/2014 z 28.01.2015, resp. v rozsudku Najvyššieho súdu sp.zn. 2Sžf/23/2014 z 24.09.2013, ktorý bol zmenený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/69/2013-74 z 11.09.2013.

6. K dodatočnému zápisu („Funkčná skúška ukončená 26.06.2012“), ktorý mal vykonať T.. M. v doplnkovom protokole v držbe žalobcu, žalovaná uviedla, že v informačnom systéme spoločnosti SSE-SD, ani v archíve sa doplnkový protokol, ani iná podobná verzia protokolu o vykonaní funkčnej skúšky nenachádza a že T.. M. už nie je zamestnancom spoločnosti SSE-D a taktiež, že táto poznámka nebola uvedená na originálnom vyhotovení protokolu.

II.

Konanie na prvostupňovom správnom súde

7. Proti napadnutému rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu žalobu z 08.12.2015 na Krajský súd v Banskej Bystrici.

8. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe na nariadenom pojednávaní, a následne dospel k záveru, že žaloba bola dôvodná.

Preto napadnuté rozhodnutie v zmysle zrušovacieho dôvodu uvedeného v § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

9. Krajský súd s poukazom na dotknuté ustanovenia zák. č. 309/2009 Z.z. ako aj vyhl. č. 225/2011 Z.z. zdôraznil, že v predmetnej veci stanovenia doplatku ceny bolo postupne krajskými súdmi vydaných viacero rozsudkov, ktoré sú nielen rozdielne vo výroku ale aj v svojich odôvodneniach (t.j. právnych názoroch).

10. Najmä krajský súd poukázal na vyššie citovaný rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 21S/79/2013-76 (viď bod č. 5), ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu smerujúca proti Úradu pre reguláciu a Regulačnej rade. Proti uvedenému rozsudku Krajského súdu v Žiline podal odvolanie žalobca a na základe podaného odvolania rozhodoval Najvyšší súd, ktorý rozhodnutím sp.zn. 3Sžf 43/2014 rozsudok Krajského súdu v Žiline potvrdil.

Proti rozsudku Najvyššieho súdu podal žalobca ústavnú sťažnosť a na jej základe Ústavný súd Slovenskej republiky svojim nálezom č.k. I. ÚS 373/2015-33 z 25.11.2015 ústavnej sťažnosti vyhovel tak, že rozsudkom Najvyššieho súdu sp.zn. 3Sžf 43/2014 z 28.01.2015 bolo porušené základné právo žalobcu a tento rozsudok Najvyššieho súdu zrušil a vec vrátil Najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

Podľa § 5 ods. 14 zák. č. 309/2009 Z.z. v citovanom znení platí, že ak výstavba zariadenia vyžaduje

osvedčenie podľa osobitného predpisu, je prevádzkovateľ distribučnej sústavy povinný rozšíriť distribučnú sústavu len vtedy, ak sa mu predloží príslušné osvedčenie. Povinnosť na rozšírenie distribučnej sústavy sa vzťahuje aj na všetky technické zariadenia potrebné na prevádzku distribučnej sústavy.

III.

Odvolanie žalovanej/stanoviská

A)

11. Vo včasn podanom odvolaní zo dňa 22.04.2016 (č.l. 90) proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaná prostredníctvom právneho zástupcu v súlade s ustanovením § 205 O.s.p. uviedla nasledujúce dôvody odvolania:

v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. /§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p./, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205 ods. 2 písm. e) O.s.p./ ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p./.

12. Následne odvolací súd v stručnosti sumarizuje odvolacie dôvody žalovanej:

- po rozsiahlom zrekapitulovaní skutočností všeobecne známych odvolaciemu súdu zo spisov (najmä v časti I. až VII. odvolania) zotrvala na svojom doterajšom skutkovom východisku, že zariadenie žalobcu bolo uvedené do prevádzky až dňa 02.07.2012,
- citovala ustanovenie § 5 ods. 14 zák. č. 309/2009 Z.z. a zdôraznila, že spôsob a podmienky vykonania funkčnej skúšky si prevádzkovateľ distribučnej sústavy si upravuje sám,
- aplikáciou ustanovenia § 2 ods. 3 písm. e) zák. č. 309/2009 Z.z. dospela k záveru, že toto ustanovenie definuje čas uvedenia zariadenia do prevádzky a nie „skutočný“ čas uvedenia do prevádzky v podobe fyzického pripojenia zariadenia do distribučnej sústavy,
- hoci pripustil, že v čase vykonania funkčnej skúšky zariadenia žalobcu ako regulovaného subjektu nebol prijatý u prevádzkovateľa distribučnej sústavy (SSE-D) prevádzkový poriadok obsahujúci úpravu funkčnej skúšky, ešte podľa žalovanej neznamena, že si tento spôsob a podmienky nemohol prevádzkovateľ určiť,
- spôsob a podmienky vykonania funkčnej skúšky si prevádzkovateľ distribučnej sústavy (SSE-D) určil vydaním a zverejnením usmernenia na svojom webovom sídle, pričom každý regulovaný subjekt bol oboznámený s podmienkami vykonania funkčnej skúšky, a to prostredníctvom webového sídla SSE-D,
- zopakovala relevanciu protokolu na prejednávajúcu vec, jeho vnútorného usporiadania do viacerých bodov, ktoré zachycuje postupnosť vykonaných rôznych druhov kontrol, a zdôraznila odlišné pôsobenia záverov vyslovených v bodoch 12 a 13 protokolu,
- z obsahu bodov 12 a 13 (dôraz na platnosť protokolu) žalovanej vyplýva, že bez bodu 12 by existencia bodu 13 nemala zmysel,
- súčasťou funkčnej skúšky nie je a nemôže byť len vykonanie čiastkových kontrol na technické parametre zariadení na výrobu elektriny v teréne a ich faktické odskúšanie, ale aj preskúmanie príslušnej dokumentácie technického charakteru a jej súladu napr. s technickými parametrami v rámci jednotlivých čiastkových skúšok,
- proces zavŕšenia funkčnej skúšky sa skončí momentom podpísania protokolu,
- funkčná skúška preto nepredstavuje len súbor technických kontrol jednotlivých funkčných celkov zariadenia výrobcu elektriny, ale jej predmetom je aj kontrola podmienok a požiadaviek stanovených zo strany prevádzkovateľa distribučnej sústavy a celkového súladu vykonaných čiastkových kontrol a dokumentácie zariadenia na výrobu elektriny, ako aj to, že
- žalovaná nie je účastníkom procesu funkčnej skúšky a nie je v jej právomoci do procesu vykonávania funkčnej skúšky zasahovať.

13. Záverom žalovaná navrhla, aby Najvyšší súd rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol; alternatívne aby rozsudok krajského súdu v celom rozsahu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Uloženie povinnosti zaplatiť právnemu zástupcovi náhradu trov konania žalovaná nepožadovala.

B)

14. Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 31.05.2016 (č.l. 100) vyplýva, že odvolacia argumentácia žalovanej je rovnaká s tou, akú uviedla v napadnutom rozhodnutí ako aj vo vyjadrení k žalobe, polemizoval s názorom žalovanej, ako sa má vymedziť pojem funkčná skúška, v uvedenej súvislosti poukázať na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 373/2015-33 z 25.11.2015, a že si uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 181,90 €.

15. Záverom žalobca požadoval potvrdiť rozsudok krajského súdu.

C)

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky v inom konaní (spor o určení doplatku ceny medzi iným žalobcom a žalovanou bol vedený pod sp.zn. 1 Sžf 88/2015) prípisom z 13.13.2015 predložil účastníkom dva právne odlišné rozsudky Najvyššieho súdu (sp.zn. 4Sžf/5/2014 z 01. apríla 2014 a vyššie citovaný rozsudok sp.zn. 2Sžf/42/2014 z 24. septembra 2014), ktoré sa týkali obdobnej veci žalovanej, za účelom vyjadrenia sa k tam uvedeným právnym názorom.

17. Právny zástupca žalobcu v uvedenom konaní v liste z 02.12.2015 označil rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 2Sžf/42/2014 z 24. septembra 2014 za nesprávny a nezákonný, s diskriminačným dopadom na žalobcu, čo je v rozpore aj s európskym právom, a preto jeho aplikáciu odmietol.

18. Naopak právny zástupca žalovanej v citovanom konaní po žiadosti z 13.11.2015 o poskytnutie dodatočnej lehoty na vyjadrenie prostredníctvom listu z 08.12.2015 zaslal na vedomie konajúcemu senátu Najvyššieho súdu Podnet z 02.12.2015 na vydanie zjednocujúceho stanoviska, ktorý bol medzičasom zaslaný predsedovi správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Nakoľko správne kolégium Najvyššieho súdu o tomto podnete v relevantnom čase nerokovalo a naopak medzičasom Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej na účely rozsudku len „Ústavný súd“) prostredníctvom svojich nálezov č.k. I. ÚS 373/2015-33 zo dňa 25. novembra 2015 (uvedený v bode č. 10) ako aj č.k. II. ÚS 274/2015-57 zo dňa 16. decembra 2015 vyslovil pre prejednávajúcu vec relevantné právne názory, konajúci senát Najvyššieho súdu pristúpil k rozhodnutiu viacerých obdobných vecí žalovanej.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“) a v spojení s § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) s prihliadnutím na hore uvedenú relevantnú judikatúru Ústavného súdu dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. potvrdil, a to čiastočne aj z iných dôvodov.

20. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl.

46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (žalobcu), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (vigilantibus leges sunt scriptae) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy.

Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t.j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho počas súdneho prieskumu presvedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

21. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o zrušení napadnutého rozhodnutia, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zrušujúcimi námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.) účastníkov, a v takto vymedzenom rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 6 Sžo 84/2007, sp.zn. 6 Sžo 98/2008, sp.zn. 1 Sžo 33/2008, sp.zn. 2 Sžo 5/2009 či sp.zn. 8 Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

22. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia, je právna otázka, či okamih finálneho vyhotovenia protokolu, v ktorom bol zachytený priebeh vykonania funkčnej skúšky v zmysle § 2 ods. 3 písm. e) zák. č. 309/2009 Z.z., je časovým momentom (dátumom), s ktorým zákonodarca právne spája čas uvedenia zariadenia výrobcu elektriny do prevádzky.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

23. Žalovaná svoje odvolanie oprela o viacero námietok. Za účelom riadneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia sa musí Najvyšší súd ústavne-konformným postupom (§ 135 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) primárne vysporiadať s námietkami, ktoré žalovaná využila na spochybnenie zákonnosti názorov krajského súdu vyslovených pri aplikácii dotknutých ustanovení zák. č. 309/2009 Z.z.

Až po prípadnom vyslovení ich nedôvodnosti odvolacím súdom vzniká právo žalovanej na odvolací prieskum zákonnosti samotného rozhodnutia (meritórne námietky). Naopak, ak Najvyšší súd dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovanej krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr García Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nevhodné. Obdobný postup je možné analogicky použiť aj vo vzťahu k argumentácii žalovanej.

24. Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

25. S prihliadnutím na hore citovaný okruh právnych ustanovení relevantných pre prejednávajúcu vec Najvyšší súd zdôrazňuje, že podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten o koho práva v konaní ide.

Základným cieľom konania v správnom súdnictve podľa piatej časti O.s.p. je preskúmať zákonnosť rozhodnutia postupov orgánov verejnej správy.

26. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pri vydaní najmä napadnutého rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či toto rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo a je v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, resp. v opravnom prostriedku, a to z hľadiska, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

27. Vzhľadom na vyššie vyslovené názory a v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa vo svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. dopĺňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej právnej otázke (viď hore uvedené potvrdenie aj z iných dôvodov).

28. Ako bolo vyššie uvedené (viď bod č. 3), medzi účastníkmi nie je sporné, že funkčná skúška bola vykonaná. Sporným momentom je určenie času, t.j. dátumu, kedy v zmysle § 2 ods. 3 písm. e) zák. č. 309/2009 Z.z. bola úspešne vykonaná funkčná skúška pripojenia zariadenia výrobcu elektriny do sústavy. S týmto skutkovým zistením je spojený dôsledok aplikácie práva tak, že ak bolo zariadenie na výrobu elektrickej energie uvedené do prevádzky v období od 01.01.2012 do 30.06.2012, cena za 1 MWh sa stanovovala na sumu 194,54 € [podľa § 11 ods. 1 písm. b) vyhl. č. 225/2011 Z.z.], ak však bolo toto zariadenie na výrobu elektrickej energie uvedené do prevádzky v neskoršom období, t.j. od 01.07.2012 do 31.12.2012, tak uvedená cena bola určená na sumu 119,11 €/MWh [viď § 11a ods. 1 písm. b) citovanej vyhlášky].

Z rozhodovacej činnosti je Najvyššiemu súdu známe (tzv. oficiality zakotvené § 121 v spojení § 246c ods. 1 O.s.p. - vid' body č. 16 a 18), že nielen rôzne senáty Najvyššieho súdu v obdobných veciach žalovanej vydali rozdielne rozsudky ale aj na rôznych krajských súdoch k prejednávanej veci neexistuje jednotná judikatúra. Preto Najvyšší súd v prejednávanej veci vyzval účastníkov listom zo dňa 13.10.2015 na zaslanie vyjadrenia.

29. Konkrétne išlo o situáciu, kedy senát 2S Najvyššieho súdu potvrdil ako vecne správny rozsudok Krajského súdu v Žiline, ktorým uvedený krajský súd zamietol žalobu, a tým potvrdil napadnuté rozhodnutie žalovaného o stanovení pevnej ceny pre regulovaný subjekt pre stanovenie doplatku vo výške 119,11 €/MWh vyrobenej zo slnečnej energie v zariadení výrobcu elektriny s celkovým inštalovaným výkonom 7,2 kW, umiestnenom na streche rodinného domu.

Základnou otázkou, ktorú posudzoval krajský súd, bolo posúdenie, či zariadenie žalobcu na výrobu elektriny bolo uvedené do prevádzky po 01.07.2012 alebo pred 01.07.2012. K tomu malo poslúžiť aj stanovisko generálneho riaditeľa spoločnosti SSE - D vyžiadané žalovaným, a to konkrétne pri objasnení významu bodu č. 13 protokolu. Tu krajský súd s akceptáciou judikatúry Najvyššieho súdu vyslovil právny názor, že pre posúdenie veci je rozhodujúci protokol, t.j. až v zmysle bodu 13 uvedeného protokolu bola funkčná skúška k 02.07.2012 ukončená úspešne a od vtedy mohlo byť zariadenie tam konajúceho žalobcu úspešne pripojené do sústavy spoločnosti SSE-D.

30. Naopak senát 4S Najvyššieho súdu potvrdil ako vecne správny rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, prostredníctvom ktorého uvedený krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného o rovnakom stanovení pevnej ceny pre regulovaný subjekt vo výške 119,11 €/MWh.

Na základnú otázku krajský súd odpovedal celkom opačne, t.j. s akceptáciou inej judikatúry Najvyššieho súdu vyslovil právny názor, že pre posúdenie veci je rozhodujúci zák. č. 309/2009 Z.z. a nie protokol, nakoľko v čase vykonania skúšky (t.j. dňa 28.06.2012) bolo zariadenie tam konajúceho žalobcu úspešne pripojené do sústavy spoločnosti SSE-D.

31. V súvislosti s uvedeným musí Najvyšší súd opakovane zdôrazniť, že vo svojej rozhodovacej činnosti neustále poukazuje na nutnosť dodržiavať zásadu právnej istoty (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky), t.j. že v obdobných veciach je možné sa od predchádzajúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu meritórne odchyliť iba, ak sa podstatne zmenili skutkové okolnosti a právny základ pre vyhlásenie súdneho rozhodnutia (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 1 Sžo 57/2015 z 01.12.2016). Preto s princípom právnej istoty je tesne spojená kontinuita právnych názorov súdov na riešenie obdobných vecí.

32. Avšak, ako bolo Najvyšším súdom vyššie zdôraznené (vid' bod č. 14) medzičasom Ústavný súd prostredníctvom svojich nálezov zo dňa 25.11.2015 ako aj 16.12.2015 vyslovil svoje právne stanovisko k určaniu času vykonania funkčnej skúšky.

V súvislosti s uvedeným Najvyšší súd vo vzťahu k rozhodovacej činnosti Ústavného súdu ako aj k aplikácii ustanovenia § 135 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. viackrát zdôraznil (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 8 Sžo 170/2008 z 09.11.2010) to, že otázku viazanosti rozhodnutím Ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd, konajúci súd interpretuje s prihliadnutím na výkladovú zásadu ústavno-konformného výkladu (čl. 152 ods. 4 ústavy) prostredníctvom princípu rozhodovacej nezávislosti zakotveného v čl. 144 ods. 1 ústavy v tom duchu, že rozhodnutia hore uvedených súdnych orgánov predstavujú právne relevantné skutočnosti (čl. 46 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), s ktorými účinkami na svoje konanie sa konajúci súd musí vysporiadať v odôvodnení, tzn. že nejde o záväzný právny názor vyššieho súdu v rámci dvojinštančnosti súdnej ochrany.

33. Okrem uvedeného Najvyšší súd musí na tomto mieste vo svetle rozhodovacej činnosti Ústavného súdu zdôrazniť, že doterajšia (takto vyslovená časová limitácia vychádza z vôle zákonodarcu jasne

zakotvenej najmä v § 22 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok) podstata poslania Ústavného súdu najmä spočívala v integrácii práva ako objektívne zložitého regulačného systému do vnútorne harmonického celku a v poskytovaní prehľadného a pokiaľ čo možno nemenného návodu pre všetkých adresátov práva v otázke, ako sa správať. Predvídateľnosť práva je napokon jednou z neoddeliteľných súčastí právneho štátu.

Ak sa však v judikatúre správnych súdov nachádzajú protichodné právne názory, oslabuje sa jej použiteľnosť ako toho najzákladnejšieho usmernenia na zorientovanie sa v stále zložitejšom svete práva, čím sa zároveň redukuje nielen autorita, ale aj význam inštitúcií vykonávajúcich súdnu moc.

34. Iba za týchto okolností Najvyšší súd cituje podstatné závery z vyššie uvedeného nálezu Ústavného súdu č.k. I. ÚS 373/2015-33:

„Najvyšší súd porušenie imperatívu daného SSE - Distribúciou ako správcovi distribučnej siete v § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE spočívajúceho v povinnosti upraviť vo svojom prevádzkovom poriadku spôsob a podmienky vykonania funkčnej skúšky zariadení na výrobu elektrickej energie podľa sťažovateľa úplne bezprecedentne ospravedlnil a túto nezákonnosť (v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu) konvalidoval odkazom na znenie interného protokolu o funkčnej skúške vydaného SSE - Distribúciou, ktorý ale ako výlučne interná záležitosť správcu distribučnej siete nie je a ani v rozhodnom čase nebol súčasťou prevádzkového poriadku SSE - Distribúcia, a teda mu podľa sťažovateľa nemožno prisúdiť status generálnej záväznosti, a navyše tak ani nepodliehal schvaľovaciemu procesu úradu pre reguláciu, ktorého povinnosťou je schvaľovať prevádzkový poriadok prevádzkovateľov distribučných sietí elektrickej energie. [...].....

24. Z rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj z jemu predchádzajúceho rozhodnutia krajského súdu, s ktorým sa najvyšší súd v celom rozsahu stotožnil, vyplýva, že aj napriek dokazovaním zistenej skutočnosti, že SSE - Distribúcia ako správca distribučnej siete si v rozpore s imperatívom daným mu explicitne v § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE spočívajúceho v povinnosti upraviť vo svojom prevádzkovom poriadku spôsob a podmienky vykonania funkčnej skúšky túto povinnosť neplnil, takže distribútor objektívnym a úradom pre reguláciu (ktorý schvaľuje prevádzkový poriadok distribútorov) preskúmateľným spôsobom neurčil, kedy považuje funkčnú skúšku za vykonanú, najvyšší súd túto nezákonnosť, paradoxne v konaní o preskúmanie zákonnosti, opomenul, resp. prehliadol a pri ustálení rozhodného času na vykonanie funkčnej skúšky tento nedostatok zaplátal svojím výkladom o nutnosti prisúdiť v tomto smere právnou relevanciu internému protokolu správcu distribučnej siete o vykonaní funkčnej skúšky, výklad formy (usporiadania) ktorého je však vzhľadom na jeho všeobecnú nezáväznosť, a teda aj vynútiteľnosť značne polemický.

25. V tejto súvislosti najvyšší súd pri vyhodnotení relevantného dátumu uvedenia zariadenia sťažovateľa na výrobu elektrickej energie do prevádzky, t. j. pri určení dátumu vykonania funkčnej skúšky tohto zariadenia, neprisúdil primárne dôležitosť zneniu zákona, podľa ktorého sa „... všeobecne rozumie časom uvedenia zariadenia výrobcu elektriny do prevádzky dátum... kedy bola úspešne vykonaná funkčná skúška pripojenia zariadenia výrobcu elektriny do sústavy...“ [§ 2 ods. 3 písm. e) zákona o podpore OZE], pričom funkčná skúška je úspešne vykonaná, keď zariadenie výrobcu elektriny spĺňa „... technické podmienky na pripojenie do sústavy...“ (§ 5 ods. 14 zákona o podpore OZE), ale v tomto smere najvyšší súd absolútne bezprecedentne, ústavne neudržateľným spôsobom, v rozpore s týmito zákonnými ustanoveniami a v rozpore s princípmi právnej istoty na posúdenie úspešnosti vykonania funkčnej skúšky celkom extenzívne nad rámec zákonnej požiadavky pripísal dôležitosť aj tzv. administratívnej kontrole vykonania funkčnej skúšky riaditeľom sekcie AM, podpisujúcim za distribútora protokol „... o úspešnom vykonaní funkčnej skúšky...“. Najvyšší súd sa však v tomto smere nevysporiadal ani s tým, že vydanie predmetného protokolu o funkčnej skúške nie je predpokladom úspešného vykonania funkčnej skúšky zariadenia na výrobu el. energie, ale že týmto predpokladom je v zmysle citovaného ustanovenia § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE iba splnenie technických podmienok na pripojenie tohto zariadenia do distribučnej sústavy el. energie. Napokon uvedené potvrdzuje aj ďalšie znenie § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE, podľa ktorého protokol o funkčnej skúške sa vydáva až ex post, t.j. až „po“ úspešnom vykonaní funkčnej skúšky, a to do 10 dní po jej vykonaní, a je iba dokladom

pre prevádzkovateľa zariadenia na výrobu elektrickej energie o úspešnom zapojení jeho zariadenia do distribučnej sústavy.

[.]..... najvyšší súd tiež síce poukázal na iné svoje rozhodnutie v obdobnej veci, avšak sa už nevysporiadal s tým, že v roku 2012 v súvislosti s iným zariadením na výrobu el. energie tiež vo vlastníctve sťažovateľa úrad pre reguláciu rozhodol celkom opačne a pre určenie uvedenia tohto zariadenia do prevádzky priznal na zmenu relevanciu riadku 12 protokolu o funkčnej skúške, a nie jeho riadku 13, akým bol aj tento prípad, a to práve v dôsledku absencie jednotných pravidiel na vykonanie funkčnej skúšky.“

35. Rovnako aj prostredníctvom svojho nálezu č.k. II. ÚS 274/2015-57 Ústavný súd hore uvedené právne názory potvrdil nasledujúcim textom:

„Dosiaľ uvedené znamená, že rozhodovacia prax senátov správneho kolégia najvyššieho súdu pri posudzovaní uvedenej právnej otázky sa výrazným spôsobom líši. Zrejmé je aj to, najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí sa s odlišným právnym názorom iného senátu nezaoberal a nevysvetlil presvedčivým spôsobom, prečo ho nepovažoval za akceptovateľný.“

K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty vyplývajúci z čl. 1 ods. 1 ústavy (PL. ÚS 36/95), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva.

Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované.

V zásadnej ústavno-právnej rovine platí, že je v rozpore s inštitúciou právneho štátu a v rámci neho s požiadavkou právnej istoty, resp. predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, aby všeobecné súdy rozhodovali v obdobných veciach odlišným, ba až protichodným spôsobom. V každom prípade však pri odchýlení od skoršej rozhodovacej praxe sa vyžaduje ciele zdôvodnenie odlišného stanoviska v obdobnej otázke.

Pri hľadaní ústavne konformného výkladu daného problému vychádza ústavný súd v podstate z právneho názoru obdobného s právnym názorom najvyššieho súdu vyjadreným v rozhodnutí sp.zn. 4 Sžf 5/2014 z 1. apríla 2014, podľa ktorého treba ustanovenie § 5 ods. 14 poslednej vety zákona č. 309/2009 Z. z. považovať za ustanovenie zmocňujúceho charakteru. Hoci nejde o zmocňujúce ustanovenie v pravom (legislatívnom) zmysle slova, keďže prevádzkovateľ nie je orgánom verejnej správy, a preto nie je oprávnený vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, má toto ustanovenie vzhľadom na jeho znenie prikazujúcu (obligatórnu) povahu, lebo z neho vyplýva povinnosť prevádzkovateľa distribučnej siete zakotviť spôsob a podmienky vykonania funkčnej skúšky do svojho prevádzkového poriadku.

Prevádzkovateľ je obchodnou spoločnosťou zapísanou v obchodnom registri, a je preto v zásade subjektom súkromného práva. Jeho prevádzkový poriadok by v podstate bolo možné považovať za vnútorný (interný) firemný predpis. Takáto charakteristika právnej povahy prevádzkového poriadku prevádzkovateľa regionálnej distribučnej siete by však nebola úplná, pretože z dôvodu verejného záujmu (daného významom a váhou fungovania distribučnej siete) podlieha prevádzkový poriadok prevádzkovateľa regionálnej distribučnej siete schváleniu úradu v rámci správneho konania. Vo svojich dôsledkoch to znamená, že postup a rozhodovanie prevádzkovateľa regionálnej distribučnej siete pri vykonávaní funkčnej skúšky zariadenia výrobcu elektriny a pri prijímaní záverov z nej sa javí určitý verejno-právny charakter.

Na základe dosiaľ uvedeného možno usúdiť, že verejno-právna povaha funkčnej skúšky je daná zakotvením jej podmienok a spôsobu jej vykonania v prevádzkovom poriadku prevádzkovateľa regionálnej distribučnej siete, ktorý podlieha schváleniu úradu v správnom konaní. Bez splnenia príkazu vyplývajúceho z ustanovenia § 5 ods. 14 poslednej vety zákona č. 309/2009 Z.z. možno funkčnú

skúšku, ktorú vykonal pre sťažovateľku prevádzkovateľ, považovať iba za súkromno-právnu činnosť.

Z dosiaľ uvedeného by na prvý pohľad mohol vyplývať záver zhodný so záverom senátu „4S“ najvyššieho súdu, podľa ktorého bez podrobnej úpravy podmienok funkčnej skúšky s ustálením rozhodujúcich pojmov v prevádzkovom poriadku (a bez jeho schválenia úradom) je vyhodnotenie určenia časového momentu uvedenia zariadenia výrobcu elektriny do prevádzky predčasné. Takýto záver by však nebolo možné považovať za ústavne konformný, pretože by znamenal vlastne nemožnosť vykonania funkčnej skúšky dotedy, kým spôsob a podmienky jej vykonania nebudú zakotvené v prevádzkovom poriadku schválenom úradom. Takýto záver by vo svojich dôsledkoch viedol vlastne k odňatiu spravodlivosti (*denegatio iustitiae*) na úkor sťažovateľky prinajmenšom na určitú dobu, a to tým, že sťažovateľka by nemohla byť začlenená do regionálnej distribučnej siete a nemohla by ani dostávať doplatok k pevnej cene elektriny.

Za daného stavu bolo povinnosťou úradu v rámci správneho konania posúdiť rozhodujúcu otázku z verejno-právneho pohľadu, a to vrátane preskúmania postupu prevádzkovateľa v súvislosti so spôsobom a podmienkami vykonania funkčnej skúšky. To znamená, že úrad by mal popri obvyklom skúmaní v danom type konania skúmať navyše aj správnosť a opodstatnenosť spôsobu a podmienok vykonania funkčnej skúšky, teda to, čo by inak skúmal pri schvaľovaní prevádzkového poriadku obsahujúceho požiadavky vyplývajúce z ustanovenia § 5 ods. 14 poslednej vety zákona č. 309/2009 Z. z.

V danej súvislosti treba v zásade súhlasiť s názorom senátu „4S“ najvyššieho súdu, podľa ktorého nie je možné, aby prevádzkovateľ regionálnej distribučnej siete, ktorý nerešpektoval ustanovenie § 5 ods. 14 poslednej vety zákona č. 309/2009 Z.z., vychádzal z takého výkladu ustálenia rozhodujúceho časového okamihu, ktorý smeruje len v jeho prospech. V opačnom prípade by bola totiž sankcionovaná sťažovateľka, ktorá postupovala v súlade s právnymi predpismi, a naopak, prevádzkovateľ, ktorý zákon nedodrжал, by bol zvýhodnený.“

36. Názory konajúceho senátu Najvyššieho súdu sa neodlišujú od vyššie uvedených právnych názorov Ústavného súdu.

V prejednávanej veci je nepochybné, že určenie dátumu úspešného vykonania funkčnej skúšky, ako neopomenuteľnej podmienky pre stanovenie času uvedenia zariadenia výrobcu elektriny do prevádzky (viď § 2 ods. 3 písm. e/ zák. č. 309/2009 Z.z.) sa viaže na splnenie technických podmienok (viď § 5 ods. 14 zák. č. 309/2009 Z.z.). Neurčitý pojem „splnenie technických podmienok“ mal prevádzkovateľ distribučnej sústavy, t.j. v prejednávanej veci spoločnosť SSE-D, objasniť prostredníctvom svojho prevádzkového poriadku, ktorý má podľa hore citovaných nálezov Ústavného súdu na rozdiel od súkromnoprávneho charakteru protokolu charakter verejnoprávny.

37. Preto ani spôsob ani podmienky vykonania funkčnej skúšky nie je možné podradiť pod zmluvné (objednávkové) súkromnoprávne vzťahy, ktoré by sa napríklad mohli riadiť ustanoveniami Obchodného zákonníka týkajúcimi sa zmluvy o kontrolnej činnosti, ale ide o osobitné právne vzťahy, nad ktorými vykonáva svoju právomoc žalovaná, konkrétne Úrad pre reguláciu sieťových odvetví prostredníctvom splnomocňovacieho ustanovenia § 13 ods. 2 písm. a) zákona č. 250/2012 Z.z. o regulácii v sieťových odvetví (pôvodne § 15 ods. 1 a 3 zák. č. 276/2001 Z.z.).

Za tejto právnej situácie iba poukazovanie žalovanej na výsledky zachytené v protokole a z nich vyvedené závery o relevantnosti určenia dátumu uvedenia zariadenia výrobcu elektriny do prevádzky za účelom riadnej aplikácie príslušných ustanovení vyhl. č. 225/2011 Z.z. musel Najvyšší súd vyhodnotiť ako predčasné a z uvedeného dôvodu sa stotožnil s výrokom rozsudku krajského súdu.

V.

38. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalovanou uvádza, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté vadou nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto nevyhovuje zákonným požiadavkám

zakotveným v § 47 Správneho poriadku. Preto sa ani odvolací súd nestotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobca spĺňa zákonné podmienky pre schválenie doplatku podľa § 11 písm. b) vyhl. č. 225/2011 Z.z.

Počas konania Najvyšší súd z dostupných zdrojov nezistil a ani mu nebolo účastníkmi naznačené, resp. nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť, poprípade výskyt skoršej judikatúry, od ktorej by sa tento rozsudok odkláňal.

39. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalovanej a stanoviska žalobcu ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté vo vyššie uvedených rozhodnutiach (čl. 1 ods. 1 ústavy), najmä už v citovanom rozsudku Najvyššieho súdu sp.zn. 4 Sžf/5/2014 s podporou v nálezoch Ústavného súdu č.k. II. ÚS 274/2015-57, resp. č.k. I. ÚS 373/2015-33, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od jeho obsahu a vyslovených právnych názorov (viď účinky sledované v § 250ja ods. 4 a contrario odsek 7 O.s.p. spolu s čl. 144 ods. 1 ústavy) s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska v zmysle záverov judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zjednocovania alebo zamedzovania vydávania protirečivých rozsudkov, najmä vec Zielinsky, Pradal a spol. v. Francúzska republika č. A- 24846/94, 34165/96 až 34173/96, poprípade vec Borovská a Forrai v. Slovenská republika č. A- 48554/10 z 25.11.2014), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa §156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Bude preto úlohou dotknutého správneho orgánu, aby v ďalšom konaní v zmysle vyššie uvedených právnych názorov konajúceho odvolacieho súdu (§ 250ja ods. 4 O.s.p.) vykonal riadne zistenie skutkového stavu v rozsahu nevyhnutne potrebnom pre účely cenového konania a na jeho základe rozhodol.

40. Nakoľko išlo o základnú argumentáciu žalobcu, ktorá sa týkala nesprávneho právneho posúdenia aplikácie dotknutého ustanovenia zák. č. 309/2009 Z.z. na strane žalovanej a ktorá vymedzovala rámec meritórneho súdneho prieskumu, ostatné jej odvolacie námietky boli týmto skonsumované. Preto sa Najvyšší súd inými námietkami ďalej nezaoberal.

41. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo v tomto súdnom prieskume sa udialo. Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovyčíslenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku. V prípade iných trov konania úspešného žalobcu mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

42. Výška priznaných náhrad trov konania sa skladá :

1. Z náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré právny zástupca žalobcu listom z 31.05.2016 v zmysle

vyhl. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. vyčísliť a voči správnosti ktorých neboli vznesené námietky :

- 1.1. Trovy právneho zastúpenia na odvolacom súde
- 1.1.1. podanie vyjadrenia (16) 1 úkon práv. pomoci 143,-- €
- 1.1.1.1. prislúchajúca náhrad rež. paušálu 8,58 €
- celkom odmena : 151,58 €
- 2. z náhrady 20 % DPH

tzn. v celkovej sume : 181,90 €

43. Nakoľko úspešný žalobca bol zastúpený advokátom, je nutné podľa § 149 ods. 1 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. zaplatiť mu priznanú náhradu trov. Bližšie podrobnosti o spôsobe platby a účte právneho zástupcu nie sú obsiahnuté v súdnom spise.

44. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava evidencie práv týkajúcich sa katastra nehnuteľností je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), charakter konania si nepredurčoval požiadavku nutnosti v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).